

Szegedről szervez utasvonalat a párisi világkiállításra a Délmagyarország. Jelenkezni lehet a kiadóhivatalban.

A Délmagyarország regénye

MÉGIS ÉLEK

Írta Ruszkabányai Elemér

28

Nevetséges. Szilvaváron nem volt hol megtanulni... igaz... de most lehet. A két uszoda között legfeljebb háromszáz méter távolság van. Ilyen rövid uthoz nem kell tudomisen mekkora gyakorlat. Mondjuk egy hét. Egy hét bizonyosan elég. És... halló, Margit! kezitsókolom... ni, maga az, Lexi? nem is mondta, hogy uszni tanul s máris ennyire vitte?... ugyan, semmiség, nincs könnyebb dolog az uszásnál, kezitsókolom — a kezitsókolomozást muszáj hangsúlyosan csinálni, a tegedőzés elmaradt a tavasszal, elhullott a szállongó szírmok bársónyával, Margit sehogyan se akar rá emlékezni. — Margiton vizes a fürdőruha, hozzátapad a testéhez és majd uszkálni mellette és megfogni a lábát és mindennap, igen, igen, szép az élet és szép a nyár, itt nincs világtörténelem, a világtörténelmet máshol csinálják, mások, minden perc, pillanat, új fejezet, új lap a történelemben, háboru van, aki tovább bírja, az fog győzni... Ugyanez áll Margittal szemben is. Kitartás. — Nagy akarással feküdt neki a munkának, mintha az élete függött volna tőle, hogy mielőbb kimehessen a mélyvizre. Naponta elsőnek jelent meg az uszodában s mindig utolsónak távozott onnan. Konok kitartással küzdött a tó mélyén lakó titokzatos erőkkkel, amelyek minduntalan magukkal húzták; annyi vizet ivott egy-egy délelőtt, hogy azzal akár egy kisebbfajta hordót is meg lehetett volna tölteni, de nem bánta. A tempókat már rövidesen egészen jól csinálta. Boldog volt. — Majd nagyot réznek, ha egyszer csak beállítok közéjük — dörzsölte elégedetten a kezét — senkit se avatott be tervébe... Amikor merész elhatározással nekivágott a veszélyes utnak, hogy a női fürdőig uszson, akkor is egyedül ment. Ráfeküdt a szeliden terpeszkedő víztükörre, mély lélekzetet vett és elindult. Egyenletes, biztos csapásokkal haladt, könnyedén furta magát előre, még néha fütyörészett is és ki-kínézegetett a partra, ahol ismerősöket keresett. Szeretett volna kérkedni a tudományával, odakiáltani valakinek, hogy: hahó, ne! uszom! de ugylátszik, a nap agyvelőt forraló heve elől mindenki vagy az uszodába vagy az árnyékba menekült s így ezzel a szándékával megbukott. — Nem bai, lesz jobb is. Margit a fontos — vigasztalódott. — És ő okvetlenül meg fogja tudni. — Aztán megint felmérte, talán huszadszor, az előtte lévő távolságot. — Mennyi lehet? Százötven? kétszáz méter? Hány tempó? Nincs kétszáz méter. Tisztán idehallatszik a beszéd s a nevetés... jól mulatnak... Az ut fele már bizonyosan elfogyott. — Hátranézett. — Mi ez? A férfi-uszoda sokkal közelebb van! Lehetséges? Vagy optikai csalódásról van szó? — Fokozni igyekezett az iramot, de tizenöt-husz lödülés után ismét lassítani kellett. Megrémült. — Elfáradtam volna? Nem bírnám tovább? Nem! — összeharapta a fogát. — Csak előre! — Am azért óvatosságból a part irányába kanyarodott. — Baiom nem történhetik, hiszen a part közel van, legrosszabb esetben leállok kicsit pihenni — gondolta.

Arra ügyet sem vetett, hogy karja és lába már régóta nem egyszerre dolgoznak, hogy inkább kapálózik, mint uszik. Folytonosan a célt figyelte. A hangok zürzavarából Margit szavát akarta kikeresni. — Mit fog szólni Margit, ha megpillant? Margit! Margit — vergődött, mint béka a szárazon. Gyenge szédülést érzett. — No, még tíz tempót! Egy... kettő... Alighanem kevés a gyakorlatom ekkora uthoz... Három... négy... Nem lesz szégyen a sekélyvizben leállni, így is szép, hogy uszómester nélkül... Öt... hat... Milyen nehéz tud lenni az ember teste... Hét... nyolc... Különösen a lábak sulyosak, olyanok mint a vas, mint az öntöttvas, alig sikerül őket vízszintesen tartani... Ki... lenc... ti... i... z... Hah! Végre! Istenem! Jaj, Uramisten!... Mindjárt szájamig ér a víz... mindjárt... — Kitátotta a száját, hogy segítségért kiáltson, de ordítása csak saját örvényre rémültől vonagló lelkében zengett, más senki meg nem hallotta. Aztán elmerült. Kihullott az életből a semmibe, a megsemmisülésbe. A víz színén pár bugyborék, néhány egyenő növekvő-átmérőjű karika fodrozódott. És Elek süllyedt. Mintha gonosz szellemek tartanak fogva, hiába csipte, kaparta, tépte a vizet, képtelen volt újból a napvilágra törni. Viz. Viz. Viz. Elöl, hátul, oldalt, fent, lent, mindenütt viz. Rengeteg tömegben. Az öntudat pillanatról-pillanatra gyengül. — Ez a vég! A halál! Mit fognak szólni otthon? Anya? Apa? Margit? érte... ő érte... — Klukk-klukk, minden lélekzettel új víztömeg tódul a gyomorba. — Udvari Elek kadét... urfi... ez nem hősi halál, ez undok halál... ennek a tónak nincsen alja? akármilyen mocskos, csak föld legyen... békák, kigyók, kukacok, nem baj... föld! föld! amire rá lehet lépni... a cukorkás apának nyújtja majd be a számlát, Margit szereti a cukrot... még az oceánnak is van fenéke, csupán ennek a vacak pocsolyának... Istennek szent anyja imádkozzál... höhhöhhuh... viz... dagad a hasam... palacsinta... a königráti csatában... Margit kérem... Birkás doktornak a felesége... katona voltam, nem grájlzeros, akarki megmondhatja... voltam... — Mikor észrevette, hogy a víz ördöge még nem győzte le és emelkedik ismét felfelé, élet-ösztöne hirtelen magához térítette. Újból birkózni kezdett a rettenettel. Paránvi hangya viaskodott az összeomlott mindenséggel. Pehellyel iátszott a fergeteg. De akár-hogyan is, a feiére nehezede nyomás enyhült. — Még felfelé, még, még egy kicsit. — Ereje végső megfeszítésével rugdosódott, tört a levegő. A nap, az élet felé. S amit felszínre került, elbődült, mint a sebzett állat: — segítségééé! — hangjában a pokol borzalma üvöltött; megtépte a fák koronáját, az elnyújtott é-betük veszett csaholással végignyargáltak a békességben sütkérező kerti utakon, éneklő ripók aikán elakasztották a trillázást, birokra keltek a visszhanggal is, szembeköpték, azután megegyeszer: segiii... ennyi, befejezetlenül és két hadonászó. Kapkodó ökök a végtelen levegőben. Ez is mindössze keresztvetésnyi ideig. Utána me-

gint csend és karikák és hólyagos pettyek a vízen...

De a parton futott valaki, ledobta kabátját és fejest ugrott. Máshol csónakot indítottak s dühös evezőcsapásokkal pofozták a bitangkodó tavat: a szelidnek hitt szörnyeteget, amiért embert akart zabálni. — Erre jöjjenek! A szökőkuttal szemben merült alá. Én láttam. — irányította az uszóember a csónakosokat. — A víz alatt pedig szakasztott úgy, mint előzőleg, a halál csiklandozta, gyötörte az életet. Klukk-klukk és mindinkább goruló homály, féleszméletlenség, fogalmak értelem és összefüggés nélkül. — Sokat fognak... ebéd... sirni... halászok... az úgy vót... kivettük a hálót... fekete nadrag a szabónál... fiam meghalt... — Nincs kis és nagybetű, nincs mondat, minden összegubbancsolódik, mint a leejtett kézimunkapamut. — Kerekeszpatkány... apaanyafeketében... a fiukmind szegényudvari... margitis... és... aótnemenged... ató... ató... holnapujság... — A tehetetlen test forgott, mint dugóhúzó az üvegnyakában. Forgott, mint a pörgettyű. Már nem volt ember. Csak játékszer. Csiga. A víz ereje üzte, hajtotta. És ő nem érezte. Semmit sem érzett. Azt sem, hogy megragadják a haját, reggel még szép göndör, barna haját, ami most lucskos s tele van izsappal. Dehogyan érezte. Pedig olyan erősen fogták, hogy fején felszakadt a bőr. Piros lett a víz. — Siessenek emberek! Nagyon nehéz, tele van vízzel. Nem birom sokáig tartani. — A csónakban is lehunytt szemmel feküdt a hasán, csak szájából ömlött a bűdös, szürke lé.

(Folyt. köv.)

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

A Máv. Üzletigazgatóságnak, a Postaigazgatóságnak, a vasúti főnökségnek, a dalárdának, az egyleteknek, rokonoknak, jóbarátoknak és ismerősöknek, kik felejtethetnek férjem

Békési János Máv. altiszt

végtilsztségén részvételükkel és virágadományokkal fájdalommat enyhíteni igyekeztek, ezuton mondok hálás köszönetet **Özv. Békési Jánosné és gyermekei**

Mély fájdalommal tudatjuk, hogy a legjobb férj, apa, nagypapa

Blum Miksa

festékkereskedő életének 76. évében rövid szenvedés után elhunyt. Emlékét örökké megőrizzük. Temetése folyó hó 18-án délelőtt fél 11 órakor a cinteremből.

Köszönetnyilvánítás

Mindazon rokonoknak, ismerősöknek és munkás társaimnak, kik felejtethet-
len jó testvérem

Özv. Rikk Dezsőné

szül. Hoomor Teréz temetésén részvételükkel és virággal fájdalommat enyhíteni igyekeztek, ezuton mondok köszönetet. Testvére: **Özv. Sári Jánosné**